

Η ΚΑΤΑΠΕΣΟΥΣΑ ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΙΟΥ ΔΙΟΣ.

ΙΣΤΟΡΙΗΜΑ

ὑπὸ Δ. Ν. Βρατσάρου.

Καθ' ἣν ὥραν ἀρχόμεθα τῆς διηγήσεως, ὁ ἥλιος δὲν ἐφώτιζεν ἤδη τὰ μέρη μας· ἄλλοθι ἐχρύσονε διὰ τῶν πρώτων ἀκτίνων του τὴν φαλακρὰν κορυφὴν ἐνὸς ὄρους, ἢ τὴν πυκνὴν κόμην δάσους καὶ εἰσέδυσεν εἰς τὸ ἀφελὲς ἄστυλον τοῦ ἀγρότου, διὰ τῆς χαράδρας τῆς θύρας ἢ τῆς στέγης του. Ἐνῶ τὰ ἱερὰ λείψανα τοῦ μεγαλείου καὶ τῆς δόξης ἡμῶν πρὸ πολλοῦ ἀπολέσαντα τὴν ἀρχαίαν αὐτῶν λάμψιν εἰς τῶν αἰώνων τὰς ἀτυχεῖς φάσεις, ὥσει μαγικαὶ εἰκόνες ἐπάλαιον τὴν ὥραν ταύτην μεταξὺ ζόφου καὶ νυκτός, ἥτις ἐπῆρχετο βαθεῖα.

Βαθεῖα! σκότος ψηλαφητὸν ἐφηπλοῦτο καθ' ὅλην τὴν πόλιν, καὶ πέραν τοῦ δριζόντος νέφη μελανὰ συμπακνούμενα, ἐπηύξανον τὸ ζοφερόν καὶ πένθιμον χειμερινῆς ὥρας, ὅτε ἡ καταιγὶς δὲν συρίζει, καὶ ἡ λαίλαψ συστρέφεται ἐντὸς τῆς ἀχανοῦς ἀτμοσφαίρας, ἐξ ἧς ἀκαταλύπτως ἀρύεται τὰ στοιχεῖα αὐτῆς. Καὶ ἐνῶ φαίνεται, ὅτι τὰ πάντα ὑπνώττουσιν, ἡ ἀένχος κίνησις χαλκεύει τὰς φοβεράς ἐκείνας ἀποφάσεις της, αἵτινες τοσάκις ἐπέφερον τὴν γεωλογικὴν ἀναστάτῳσιν.

Τί δὲν ἔδιδεν ἐν τῷ ἐγωῖσμοῦ του, ὁ ἀτυχὴς ἥρως τοῦ παρόντος διηγήματος, ὅπως ἐπὶ στιγμὴν στή ὁ ἥλιος κατὰ Γαθαῶν καὶ δευτέραν φορὰν, ἢ νέος οὗτος Ναυὶ στήσῃ τὴν γῆν κατὰ μεσημβρίαν, ἀρκεῖ νὰ εἶχε φῶς, ἐπ' ὀλίγας μόνον στιγμὰς, κατευθύνον τὰ διαβήματά του ἐνῶ κατήρχετο τοῦ Ἰμμηττοῦ τὴν τραχεῖαν πλευρὰν, τὴν πρὸς τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν κλίνουσαν, ἀκριβῶς ἀπέναντι τοῦ κοιμητηρίου, ἔχων σημεῖον προσδιορισμοῦ τῆς πορείας του τὰς περιωχζομένας γυμνὰς στήλας τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς καὶ τὴν ἄμορφον Ἀκρόπολιν, τὴν προκαλοῦσαν τὸν θαυμασμόν τοῦ ἀτενίζοντος αὐτὴν καὶ ἐπιβήλουσαν σέβας.

Εἶναι νεανίας τριακοντούτης, καὶ φορεῖ κυνηγετικὴν ἐνδυμασίαν· ὑποδήματα μέχρι γονάτων προφυλάττουσι τοὺς εὐκινήτους πόδας του καὶ ἐπανωφόριον, ἐξ ὑφάσματος ἀδιαπεράστου εἰς τὴν βροχὴν, καλύπτει τοὺς εὐρεῖς ὤμους του· εἰς δὲ τὴν κεφαλὴν φέρει, μέχρι ὠτίων, πῖλον ἐκ δέρματος ζώου, καὶ ζώνη πλατεῖα συνδεομένη δι' ἀπλῆς σιδηρᾶς πόρπης, προδίδει τὴν εὐλύγιστον ὀσφύν του.

Πρὸς τὰς πλευράς του κρέμονται, ὁ κενηγετικός του σάκκος καὶ τὰ ἐφόδια δισωλήνου πυροβόλου, ὅπερ κρατεῖ ἀνὰ χεῖρας ἐμπροσθέν του, ὡς στήριγμα εἰς τὰ συνεχῆ ὀλισθήματά του, καὶ κατέρχεται μὲ ἄτακτα καὶ μεγάλα πηδήματα. Ἐκεῖ, ἐνώπιον μικρᾶς τιнос φάραγγος ἴσταται, ἀνυψώνει τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ φαίνεται, ὅτι ἐρωτᾷ τὰ οὐράνια σημεῖα· ἡ θέσις του μᾶς δίδει καιρὸν νὰ ἐξετάσωμεν τὴν φυσιογνωμίαν του.

Ἑλληνικὴ προτομή! ὀφθαλμοὶ δύο μεγάλοι καὶ μέλανες, ὑπὸ βαρεῖας μελαγχολίας καταβεβλημένοι, οὐδόλως ἀνησυχοῦσιν εἰς τὰ κινδυνώδη φαινόμενα τῆς φύσεως· οἱ δὲ θλιβεροὶ λογισμοὶ του, τὸν διέφρευγον ἀτάκτως ἐν τῇ ἐρημίᾳ, ὡς οἱ μελανοὶ βόστρυχοι τῆς κόμης του, ὑπὸ τὸν πῖλον του. Τὰ μαραμμένα χεῖλη του μόνην προσφύλαξιν εἶχον τὸν μαῦρον του μύστακα, καὶ αἱ ὠχραὶ παρειαὶ του ἐχάνοντο ὑπὸ τὴν ἀτμηλῇ γενειάδᾳ του, τὴν ὁποίαν πρὸ ἐτῶν δύο δὲν ἔκειρεν.

Πρὸ ἐτῶν δύο ἡ ταλαίπωρος αὕτη ψυχὴ ἔπασχεν! . . . ἡ κοινωνία τῷ ἦτο βάρος· εἰς μόνην τὴν ἐρημίαν, τοὺς κινδύνους εὗρισκεν ἀνακούφισιν. Τὸ κυνήγιον παρέφερεν αὐτὸν καὶ τὸν ἔκαμνε νὰ πλανᾶται ἐπὶ ὀλοκλήρους ἡμέρας· ἐκοιμᾶτο εἰς τὰ κοιλώματα τῶν βράχων καὶ διέσχίζε φάραγγας ἀνερχόμενος ἀποτόμων βράχων κορυφὰς πρὸς καταδίωξιν θηρεύματος, τὸ ὁποῖον φονεύων ἀσκόπως, ἐγκατέλειπε, διότι μόνη τροφὴ τοῦ ἦτο ἄρτος ξηρὸς ἐντετριμμένος εἰς ἀθῶον γάλα, ὅπερ ἐλάμβανεν ἀπὸ τὰ σποράδην κείμενα ποίμνια, καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις του.

Ἡ μελαγχολικὴ παρουσία του διτήγειρε πρὸς τοὺς ποιμένας καὶ τοὺς χωρικοὺς, αἰσθημα βαθείας συμπαθείας, ὡς σεβασμοῦ, καὶ καθεὶς ἀπεχώρει εἰς τὴν διάβασίν του. Αἱ ποιμενίδες καὶ αἱ ἀγρότιδες ἀπεκάλουν αὐτὸν ὁ ὥρατος κυνηγός! πλὴν, προσέθετον·

— Ὁ καυμένος! πάσχει· πόσῳ χλωμὸς εἶναι!

— Εἶναι ὑποχόνδριος! ἐπανελάμβανον μετὰ πείσματος, οἱ νέοι τῶν ἀγρῶν.

Καὶ δὲν ἤξεύρομεν, ἂν τὰ ἐπιφωνήματα ταῦτα ἔφθανον τὰς ἀκοάς του, διότι οὐδέποτε ἡ εὐγενὲς φυσιογνωμία του ἐπρόδωσεν ἕτερον, ἢ τὸ κυριεῦον αὐτὸν αἰώνιον αἶσθημα· ἀλλὰ διέβαινε πάντοτε μὲ τὸ αὐτὸ ταχὺ καὶ εὐζῶνον βῆμα του, καὶ πότε ἐχάνετο ὑπὸ τοὺς πυκνοὺς κλώνους δάσους τιнос, ἢ πτερόεις σχεδὸν, ἀνήρχετο τὴν κορυφὴν ἀποτόμου βράχου, ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ ὁποίου διεγράφε τὴν πρὸ δύο ἐτῶν αἰώνιον πορείαν του.

Πρὸ δύο ἐτῶν μετροᾶται ἡ ἀνήσυχος αὕτη ζωὴ του, καὶ ἔκτοτε, ἀνὰ πᾶσαν ἐβδόμην ἡμέραν κατήρχετο ἐκ τοῦ ὕψους τῶν ὀρέων καταβεβαρυμένος, ὡς μαῦρον καὶ βαρὺ νέφος, τὸ ὁποῖον κυλιόμενον ὑπὸ ὕγρου καὶ βογγῶντος νότου, ἔρχεται νὰ ἐναποθέσῃ τὸν ὄγκον του, καὶ ἐκρήγνυται εἰς κρουνοὺς θερμῆς βροχῆς.

Εἰς κρουνοὺς μαύρων δακρύων διερρήγνυτο καὶ τὸ ἐξογκωμένον στῆ-

θος του, ὅτε πρηνῆς, ἐπὶ δολόκληρον νύκτα, τὰ χεῖλη του ἤγγιζον τὴν ψυχρὰν πλάκα ἐνὸς τῶν τάφων τοῦ κοιμητηρίου, κειμένου πρὸς τὴν ἐσχατιὰν καὶ φέροντος τῆς παρθένου ἀθωότητος τὰ σύμβολα μὲ τὴν ἐπιγραφὴν·

« Μόλις ἀνθοῦσεν ἡ ζωὴ, τὸν ἄγγελόν μου εἶδα·

Τοῦ Χάρου πλὴν τὸ δρέπανον θερίζει τὴν ἐλπίδα. »

Ἐκεῖ διήρχοντο ἄνωθεν τοῦ ἀναισθήτου σώματός του, αἱ δώδεκα ὥραι τῆς νυκτός, καὶ μόλις ἡ πρωΐα τὸν ἀπέσπα, καὶ ἔφρευγεν ὡς πνεῦμα φοβούμενον τῆς ἡμέρας· τὸ φῶς· ἔφρευγεν εἰς τὴν ἀέαντον πλάγην του

Ἐκεῖ λοιπὸν καττυθύνετο καὶ τὴν ὥραν ταύτην, ἵνα πληρώσῃ μετὰ πόνου καρδίας τὸν ἀκριβῆ φόρον του, διότι ἦτο ἡ ἐβδόμη ἡμέρα· ὅτε ἔστη πρὸ τῆς μικρᾶς φάραγγος καὶ ὕψωσεν, ὡς εἶδομεν, τοὺς ὀφθαλμούς του, ἵνα ἐξετάσῃ τὰ οὐράνια σημεῖα.

Καὶ εἶδεν, ὅτι νέφη θυελλώδη μετὰ μεγίστης ὀρμῆς διαπορευόμενα τὸ Ζενίθ, ἀπέσβενον τὰς ὠχρὰς ἀκτίνας τοῦ διαργύρου δίσκου τῆς Σελήνης· καὶ ἠκούσθη ἤδη πρὸς τὴν Δύσιν νὰ κροτῇ ὁ κεραυνὸς, πρὸς ὃν τὸ μαῦρον πέλαγος ἀνταπεκρίνετο δι' ὑποκώφων μυκηθμῶν.

— Κακὴ ἐσπέρα ! διενεόθη . . . Ἡ φύσις ὅμως, κατόπιν κατακλυσμοῦ εὐδιάζει ταχύτερον πάντοτε, ἢ τὴν ἀνθρώπινον συνείδησιν μετὰ τὴν θύελλαν τῶν παθῶν

Δύω δολόκληρα ἔτη, καὶ εἰσέτι ζῇ ἐδῶ !

ἤγγισε τὸ στῆθος του πρὸς τὸ μέρος τῆς καρδίας, ἵνα εὐκολύνῃ βαρὺν στεναγμὸν, καὶ ἐξέριπθῃ ταχὺς, διασχίζων τὸ καταλαμβάνον αὐτὸν σκότος.

Βροχὴ ἤρξατο τότε νὰ πίπτῃ εἰς βαρεῖας σταγόνας θυέλλης· οὐδεὶς ἀστὴρ εἰς τὸ στερέωμα, καὶ καθόσον τῆς προβαινούσης λαίλαπος ἡ μανία ἐδιπλασιάζετο, τὸ σκότος ἐπεκτείνετο καὶ ἡ ὁδὸς καθίστατο ἀδιάβατος. Ὁ ἐκούσιος κατὰδικος ἐβάδιζεν ὑπερνικῶν τὰ ἐμπόδια, διότι τοσάκις διέβη εἰς παρομοίας ὥρας τὴν αὐτὴν ὁδὸν, καὶ ἤδη διήρχετο, βραδύτερον ὅμως, καὶ διὰ τελευταίαν φορὰν.

Ἀναχρονισμός

Ροδόχρους ὄφεις, φυσιογνωμία εὐχαρις, βλέμμα γοργὸν μετὰ μειδιάματος, καὶ κίνησις εὐζωνος μετ' ἀτμημελείας σωματικοῦ καλλωπισμοῦ, προδίδουσι τὸν υἱὸν τῆς ζωῆς, εἰς τὴν ἄφροντιν ἡλικίαν τῶν εἴκοσι πέντε ἐτῶν, ὅτε ἄνθη καὶ ῥόδα συνάζων, ὁ μὴ πληγωθεὶς ἐκ τῶν ἀκανθῶν, σκιρτᾷ πρὸς τὸ μέλλον, πρὸς τοὺς πόθους του. Ὅταν μάλιστα σπαταλᾷ ἀφειδῶς τοὺς κόπους καὶ τὰς οἰκονομίας τῶν γηραιῶν γονέων του, οἵτινες βλέπουσι ταῦτα μετ' εὐχαριστήσεως, φοβούμενοι μὴ ἄνευ ἀνέσεως σπαταλᾷ, ἡ μόνη χαρὰ των ! τὴν ἀνθη-

ράν ηλικίαν του, καὶ καταβάλλεται εἰς τὰς στερήσεις τῆς ζωῆς· διότι αὐτὸς εἶναι ὁ μόνος κληρονόμος τοῦ ὀνόματος καὶ τοῦ χρήματος αὐτῶν, αὐτὸς εἶναι ἐν τῷ τεθλιμμένῳ γήρατι ἢ ζωῇ των.

Κατακριτέα ἡ τυφλὴ αὕτη στοργή· πλὴν μόνοι οἱ γεννῆτορες, καθὼς καὶ οἱ ἔρασταί, ἔχουσι πάντοτε λόγους ἰσχυροὺς δικαιολογοῦντας τὰς παρεκτροπὰς των.

ὑπὸ τοιαῦτα λοιπὸν χρώματα περιβεβλημένος, ἦτο εἰς τῶν διακεκριμένων νέων τῆς πρωτεύουσας ἡμῶν· εἰς τῶν περιζητήτων εἰς τὰς συναναστροφάς, διὰ τὴν μειδιῶσαν καὶ συμπαθεῖ μορφήν του, ἥτις μετέδιδε πάραυτα εἰς τοὺς παρευρισκομένους τὴν μαγνητικὴν τῆς ζωῆν· ὅστις ἐχόρευεν, κατὰ τὴν ἔκφρασιν, ὡς ἄγγελος καὶ ἐνθ' παῖσα νεᾶνις εἶχε καλὸν χρευτήν, συνάμα δὲν ἠσθάνετο τὴν ἐλαχίστην πληξιν εἰς τὴν συνοδίαν αὐτοῦ, ἀκούουσα ἀκαίρους εὐφημίας ἢ βεβιασμένας ἐρωταποκρίσεις. Ἀπεναντίας τὸ δαίδαλον πνεῦμα του ἔθελγεν εἰς διηγήματα ἐκ τοῦ προχείρου, λογοπαίγνια καὶ φράσεις πλήρεις εὐφυΐας καὶ ἦτο τὸ κέντρον πάντοτε τῶν μορφουμένων κύκλων.

Ἄν δέ ποτε κύριοί τινες, σεμνοτύπως πῶς ἔρριπτον λέξεις τινας, οἰκτείροντες δὴθεν τὸν νέον μὲ τόσα προτερήματα, χανόμενον ἄνευ φροντίδος τοῦ μέλλοντός του· ὅτι ἡ διαγωγὴ του τείνει πρὸς τὴν διαφθοράν, καὶ ὅτι μίαν ἡμέραν . . . Ἐπίσημος καὶ γενικὴ ἀπάντησις· ἐδίδετο τότε.

— Ὁ νέος ἔχει εὐγενῆ ψυχὴν, εἶναι χρηστοθηδέστατος!

Καὶ τῇ ἀληθείᾳ, διαγωγὴ ἁμωμος παντὸς ἠθικοῦ παραπτώματος ἐκόσμει τὸν νεανίαν, ἐκτὸς μόνον τῆς πρὸς τὴν ἐκπαίδευσιν τὴν ἀνωτέραν ἀποστροφῆς του.

— ἤκουσα, ἔλεγε, καὶ ἐγὼ τὴν σειρὰν τῶν ἐγκυκλοπαιδικῶν μαθημάτων, ἀνέτεμα τὸ γραμματικὸν καὶ συνετάραξα τὸ συντακτικὸν μέρος τῆς γλώσσης μου, ἵνα μὴ λέγωμαι ἀγράμματος.

Ἐδιδάχθην τὴν Γαλλικὴν χάριν τοῦ συρμού, καὶ βλέπετε, ὅτι ἂν καὶ δὲν φιττανίζω ἐκουσίως, οὔτε δολοφρονῶ τοῦλάχιστον ἀσυνειδήτως αὐτὴν, μεταχειριζόμενος εἰς τὴν ὁμιλίαν μου φράσεις ἐκείνης ὡς μαθητὴς θεμάτων.

Κατόπιν, αἱ ἐπιστῆμαι δι' ἐμὲ ἔχουσι τι ἀόριστον αἶσθημα· ἀποστρέφομαι, ἔχι ἀποστρέφομαι, ἀλλὰ . . . ἀλλὰ δὲν ὀρέγομαι τὴν νομικὴν, διότι δὲν συναρμύζεται εἰς εὐθὺν χαρακτῆρα· ὀφιοειδής, ὡς εἶναι, καὶ περίπλοκος, κατέχει τὸν ἐξασκούντα αὐτὴν εἰς αἰῶνιον πάλιν σοφισμάτων καὶ ἀρθρικῶν συνδυασμῶν τοῦ Ἀρμενοπούλου, τοῦ κειμένου τῶν πανδεκτῶν καὶ . . . καὶ τῶν ἄλλων.

Τὴν ἱατρικὴν, ὦ! αἰσθάνομαι τόσον βαθὺ σέβας πρὸς τὴν πυθίαν ταύτην, ὥστε ἀρκοῦμαι ν' ἀποδέχωμαι κατ' ἀνάγκην τοὺς χρησμούς αὐτῆς, οὐδέποτε ὅμως συγκατατίθεμαι νὰ τοὺς ἀποφέρω. . . .

Ἐπομένως διὰ νὰ γίνῃ τις καλὸς φιλόλογος πρέπει νὰ γεννηθῇ διδάσκαλος.

Τὰς γενικὰς ἐπιστῆμας, τὰς ἐθεώρησα πάντοτε ὡς ἄνεμον συρί-

ζοντα εἰς δάσος· τὰς δὲ πολιτικάς κρατούσας μουσικὴν κλίμακα ἵνα ὑποτάξωσιν εἰς κανόνας τοὺς ἀκαταλήπτους φθόγγους τῆς φύσεως.

Τῇ ἀληθείᾳ, μόνῃ ἢ διπλωματεία μοὶ ἀρέσκει, διότι ἄλλα λέγεις καὶ ἄλλα ἐννοεῖς ἢ κάλλιον δὲν ἐννοεῖς πολλάκις ὅ,τι λέγεις, καὶ πάντοτε εἶσαι εἰς θέσιν νὰ μεταβάλης τὴν ἐννοιαν αὐτῶν· ἐννοῶ τί συμβαίνει εἰς τοὺς τόπους ἐνθα ζῶμεν.

Ἐπειτα διὰ νὰ πεισθῇ τις νὰ κοπιάσῃ εἰς τὴν ἀπόκτησιν ἐνὸς τούτων πρέπει, ἢ νὰ ἦναι φιλόδοξος ἢ νὰ στερῇται· τὸ πρῶτον τὸ θεωρῶ πάθος, καὶ ἐγὼ φοβοῦμαι τὰ πάθη, αὐτὰ φέρουν τὴν βαρεῖαν καταστροφὴν τοῦ ἀνθρώπου· τὸ δεύτερον διὰ τῆς ἐλαχίστης θελήσεως πρὸς τὴν ὀλιγάρκειαν τὸ ἀποκτῶμεν.

Πρὸς τί λοιπὸν νὰ μὴ χαρῇ τις ἀνέτως τὴν διαβατικὴν αὐτὴν αὖραν τῆς ζωῆς μὲ ἀρμόζον ἐνδύμα, ἀλλὰ νὰ θερμαίνεται ὅταν ἔχῃ ἀναπόφευκτον ἀνάγκην δρόσου· καὶ νὰ βιάζεται νὰ κλαίῃ, ὅταν δύναμις ἀκαταμάχητος ὦθῇ αὐτὸν νὰ γελάῃ; ἢ μήπως δυνάμεθα νὰ κανονίσωμεν τὰς μεταβολὰς ταύτας, ὡς κανονίζομεν τὴν ἐνδυμασίαν, τὰ γεύματά μας; Ἀλλὰ τότε πάλιν, ὑπόκρισις! τὸ μισητότερον ἐνδύμα τοῦ δράματος τούτου.

Ὡ! πόσον ἤτον εὐδαίμων ἐν τῇ Ἑδῇ ὁ ἄνθρωπος, πρὶν ἢ αἰσθανθῇ τὴν γύμνωσιν του! Ἐντεῦθεν καὶ τὴν ψυχὴν του, ὅπως καὶ τὸ σῶμα ζητήσας νὰ περιβάλῃ μὲ ἐνδύματα, προῆλθε πᾶσα πλάνη δοξασιῶν, πᾶσα γελοία μετεμφίσις καὶ ἡ πικρὰ τούτοις συνέπεια τῆς ἀθλιότητός μας.

Οὕτω λοιπὸν ἠθικῶς καὶ σωματικῶς μορφωμένος, ὁ περισπούδαστος τῶν συναναστροφῶν νέος, ἐσπέραν τινὰ τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου 1850—εἰσῆρχετο εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Κυρίου ἐνθα μέγας ἐδίδετο χορὸς, ἔρριψεν εἰς τινὰ γωνίαν τοῦ διαδρόμου τὸν πῖλον καὶ τὸ ἐπανωφόριόν του, προέβη καὶ ἔστη πρὸ τῆς θύρας μεγάλης αἰθούσης, ὅπου φῶτα ἀπειράριθμα ἀμιλλώμενα πρὸς τῆς ἡμέρας τὸ φῶς, ἔλουνον τὰς γυμνάς ὠμοπλάτας τῶν λευκοφόρων καὶ ἀνθοστολιστῶν νεανίδων, τῶν ὁποίων οἱ πόδες δὲν ἤγγιζον τὸ λεῖον ἔδαφος, ἡ δὲ καρδιά ὅπως καὶ οἱ δάκτυλοι τῶν λεπτοφυῶν χειρῶν των ἔκρουον ἤδη ἢ μὲν διὰ τῶν παλμῶν τῆς τὰς παρθενικὰς συγκινήσεις, προδιδομένης ὑπὸ τὴν στενόχωρον μέχρι ἀνυπομονησίας στηθοδέσμη των· οἱ δὲ τοῦ χορευτέου σκοποῦ τὸ μέλος, ὕπερ ἤδη ἐτονίζετο ἐν τῷ προθαλάμῳ ὑπὸ τῶν ἀσυναρτήτως θορυβούντων μουσικῶν ὀργάνων.

Οἱ χορευταὶ ἐφόρουν τὰ χειρόκτια των, ἔδιδον μίαν τινὰ ὥθησιν εἰς τὸ περιτράχην καὶ τὸν κόμβον τοῦ λαϊμοδαίτου των φροντίζοντες συνάμα ἢ νὰ ὑφαρπάσωσιν ἐν νεῦμα συνεννοήσεως αἰσθηματικῆς, ἢ νὰ μὴ μακρυνθῶσι τοῦλάχιστον τῆς κλητῆς συγχωρευτρίας των.

— Ἔστη λοιπὸν καὶ μὲ τὸ σύνθηες αὐτῷ μειδίαμα καὶ τὸ ζωηρότατον βλέμμα του, διέτρεξε τοὺς κύκλους τῶν παρευρισκομένων· αἶφνης τὸ μειδίαμα ἔμεινεν ἐκκρεμὲς ἐπὶ τῶν χειλέων του, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ του πλανηθέντες πρὸς στιγμὴν προσηλώθησαν ἐφ' ἐνὸς ἀν-

τικειμένου· καὶ τὸ ἀντικείμενον τοῦτο ἦτο θελκτικὴ τις κόρη διακρι-
νομένη μεταξὺ τῶν λοιπῶν, ὡς τὸ ἀπλοῦν ἄνθος τοῦ ἀγροῦ τὸ πλη-
ρες χρώματος καὶ ζωῆς.

Ἀφελής, ὡς ἡ νηπιότης, ἀπλὴ ὡς ἡ φύσις, περιεβάλλετο δι' ἀφάτου
θελγήτρου, ὅπερ διὰ μὲν τοὺς γέροντας εἶχε θέαν ἐξαίσιον, διὰ δὲ τοὺς
νέους ἦτο ἀντικείμενον ἐκστάσεως. Ἐὰν θελήσωμεν νὰ σᾶς δώσωμεν
τὴν εἰκόνα τῆς σκιαγραφοῦντες αὐτὴν, ἡξέυρομεν ὅτι χάνει ὡς πᾶν
ἀπεικόνισμα, ἐξ οὗ ἐλλείπει ἡ ζωὴ· μολαταῦτα πρέπει.

Ὄφθαλμοὶ δύο μαῦροι ὡς ὁ καρπὸς τῆς ἐλαίας, κάθυγροι, ἐν σχήμα-
τι ἀμυγδάλου, προσεφέροντο κατοικητήριον τῶν ἐρώτων. Χεῖλη κο-
ράλλινα, ἐφ' ὧν πλανώμενον τὸ θελκτικώτερον μειδίημα, ἄφινεν ἐν τῇ
διαβάσει τοῦ δύο μικροῦς λακίσκους πρὸς τὰ ἄκρα ἐφ' ὧν ἔδρευον αἱ
χάριτες. Ἡ μορφή καὶ ἡ λαλιά τῆς εἶναι ἡδεῖαι ὡς τῆς σειρήνος, καὶ
αἱ πλήρεις χάριτος κινήσεις τῆς εἶναι ὡς αἱ τοῦ κύκνου, τοῦ ὁποίου
ἐδανείσθη τὸ κομψὸν ἀνάστημα, τὰς ἡδυπαθεῖς συστροφάς καὶ τὴν
ἀπαράμιλλον λευκότητα.

Βεβαίως, τοιαύτη ὁποία φύσει ἐπλάσθη δὲν εἶχεν ἀνάγκην
στολισμῶν διὰ νὰ πλανέσῃ· καὶ μολαταῦτα ἡ ἐνδυμασία τῆς συνε-
πλήρου τὸ ἔργον τῆς φύσεως.

Ἐφερε τὸ ἐλληνικὸν ἐνδυμα' ἡ μακρὰ καὶ λευκὴ ὡς ἡ χιὼν ἐσθῆς τῆς,
ἀποτόμως ἐχύνετο πρὸς τὰ κάτω ἐκ τῆς ὀσφύος, διότι ἐκεῖ τοῦ χρυσο-
κεντήτου ἐπενδύματός τῆς ἡ ζώνη, ἐπρόδιδε τοῦ δακτυλίου τὸ σχῆμα,
καὶ συνάμα πρὸς τὰ πρόσω ἀνοιγόμενον, ἄφινεν ἐλευθέραν τὴν ἀναπνοὴν
εἰς στήθος εὐρὺ καὶ πάλλον ἐκ τῆς ἀνθηρότητος, τοῦ ὁποίου ἡ λευ-
κότης μετεδίδοτο ἐπὶ τοῦ μεταξοῦφάντου στηθοδέσμου τῆς. Ἰπὸ τὰς
πλατείας χειρίδας τῆς ἐχύνοντο γραφικώτατα δύο ἀλαβάστρινα χεῖ-
ρες, συσφιγγόμεναι πρὸς τὰ λεπτοφυῆ ἄκρα τῶν ἐντὸς χειρεκτιῶν λευ-
κοτάτων, ἡ δὲ μελανὴ κόμη τῆς ἀναμεμιγμένη μετὰ χρυσοκεντήτου ὑ-
φάσματος τοσοῦτον χαριέντως ἐτυλίσσετο περὶ τὴν ὠραίαν αὐτῆς
κεφαλὴν, ὥστε ἐμέρους εἶδος τι στέμματος, τοῦ ὁποίου τὸ σύμπλεγμα
συνεπλήρου μικρὸς ἐξ ἀνθέων στέφανος.

Ὅποίαν τὴν ἀπεικονίσασμεν εἶναι ἀνάγκη νὰ προσθέσωμεν, εἶναι
ὠραία; καὶ μολαταῦτα εὐρισκόμεθα εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἐκφωνήσω-
μεν, ὅπόσον ἦτο ὠραία! Διότι ἡ στάσις αὐτῆς τὴν στιγμὴν ἐκεί-
νην προτιθεμένης νὰ προφυλάξῃ τὴν ὄρασίν τῆς ἀπὸ τὴν αὐθάδη λάμ-
ψιν τῆς ζηλοτυπούσης λυχνίας, ἦτο μαγευτικὴ. ἔθεσε πρὸ τοῦ μετώ-
που τὴν χεῖρα τῆς καὶ ἡ σκιά περιέβαλεν αὐτὴν διὰ τῆς ἐναερίου ἐ-
κείνης χάριτος, τὴν ὁποίαν ἡ φαντασία ἡμῶν εὐαρεστεῖται νὰ περι-
βάλλῃ τὰς μυθολογουμένας θεότητας. Ὅπόσον ἦτο ὠραία! ἦτο ὡς
τὸ παρθένον ῥόδον, τὸ ὁποῖον εἰσέτι δὲν ἔψαυσεν ἡ τῶν Ζεφύρων
πνοή· ἦτο ὡς τὸ Αἰγύπτιον ἐκεῖνο θαυμαστὸν ἄγαλμα τὸ ὁποῖον
ἀνέμενε τὴν τρυφερὰν ἐπαφὴν τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου ἵνα ἠχῇσῃ. Ἡ φύ-
σις εἶπεν, ἅς πλάσωμεν ἀριστοῦργημα καὶ ἐγένετο ἐντελές, ὡς πλάσμα.

(ἀκολουθεῖ.)